

GS1697

En Wisa

om den wilde Korrektionisten

Wallander,

som nyligen mördade Inspektoren **Ljungberg**
på Korrektionshusets gård å Långholmen.

Priset: 2 β . Banko.

SEDERHOLM,

Tryckt hos A. Wallin, 1834.

När oss passionens wilda pra
Till brott och mord förleda vill,
Och kraften att oss sielfwa styra,
Ei mera werksam tiger still,
Då liknar menskan öfnens tiger,
Som blodig fjät i sanden tar,
Hvars mordlust alltid högre stiger,
Ju mer dess lystnad mättad war.

Men detta synda=arf, passionen,
En mäktig herre sinna skall,
Om Dygden och Religionen,
Sig rusta till den wildest fall.
De twenne milda systonbarnen,
De englar från en högre werld,
Lätt sönderhugga syndagarnen,
Med sanningens och ljusets swärd.

Uppfostran, deras hulda amma,
Dem wärnar uti barnets bröst,
Lär detta englars tungmål stamma
Och lyfna till det inres röst.
Och när ur knopp en blomma träder,

Och barnet manligt tänka lärt,
Då står den fromma och sig gläder
Att dygden, som hon hos sig närt.

Hur rysligt deremot förvildadt
Är ej det menstohjerta, som
Utaf naturen ensam bildadt
I dygdens skola aldrig kom.
I det sin mörka boning tager
Begäret, lastens fosterson,
Och fridens blomma, huld och fager
Förtrampas der med illstet hän.

Jag ett exempel er vill wisa
Hur blodig själen blifwa kan
Om icke Herrans ord, det wisa,
En väg till menstans inre fann.
Då, när än barnets weta sinne
På hwarje lärdom wäl gaf aft
Och fridens englar bodde inne
Och höllo jeunt mot ondskan waft.

Det war en Lördag och fring wida jorden
Herrans höga Sabbat redan låg,
Och ett mål för fromma sinnen worden,
Fridens aften ifrån fästet såg.
Åh, hur herrligt att i stilla stannar,

Höja tankan fri från jordens grus,
Till ett fjerran hopp, som glimmar,
Bortom grafwen, — till vår Faders hus.

Men hur få ej äro de som finna
Värdet af en sådan salig stund,
Då vårt inres alla facklor brinna
Till att fira detta själsförbund?
Sabbaten går in, en högtid stundar
För vår inre werld, men mången själ,
Söfd af jordens wallmodoster blundar
Och ur englarnes förbund sig själ.

I den sköna, ljusa sommarqvällen
Sick nu, utaf onda uppsåt full,
Wallander ut från lastens boning, cellen,
Der åt Diefwulen han gifwit tull.
I hans inre stormade passionen
Lumlade begären om i lastens dy,
Och omkring ren mörka syndathronen
Mordets englar manade med gny.

Att en broder på den breda vägen
Till fördömmelsen han talar så:
Känner du dig ej för blod benägen,
Jag vill slå, kom låt oss gå
Der jag kan mitt blodbegär så stilla,

Söla vill jag mig i last och brott.
 Jag vill skada, jag vill göra illa,
 Allt, det gör min själ så hjertans godt.

Nå, wälan, war endast ferm, ej drifwen,
 Och hugg till med kraft, och säkert sen.
 Mig blef ej den starka handen gifwen,
 Jag förstår blott göra kassan ren.
 Ah, har ingen nöd den förre sade
 Jag förstår min sak fullkomligt wäl.
 Ingen nånfin mera säkert lade
 Mer sin man än jag, min själ!

Fogden Ljungberg kommer i detsamma
 Framåt gården uti sorglöst måf,
 Boswen eldas utaf hämdens flamma
 Och att bättre kunna föra ut sin sak
 Smyger han nu sakta bakom knuten
 Döljes der af murens säkra höjd.
 Och med handen tät kring piken slutet,
 Väntar mördaren sitt rof med fröjd.

Som en ljungeld, han ur gömslet hastar
 Och angriper med ursinnigt mod
 Nu den arme, som förgäfwes kastar
 Sig åt sidan, öfwerhöljd af blod.
 Förgäfwes, än han hotar, än wälsignar

Ej nidingen är mera mächtig sig
 Han delar slag på slag tills fogden dignar
 Under högliudt rop: man mördar mig.

Wakten samlas, gripen mördarn skallar
 Öfwerallt, dock denne oförsträckt
 Med ett rop skallbrödrén till sig fallar
 Hugger under tiden kring sig läckt.
 Högt i luften skören synes tindra
 Likwäl rusa djerft soldater fram
 För att mördarns grymma framfart hindra
 Och de stridande omgifs af moln och dam.

Glykten nu den djerfwe mördarn tager
 Men förföljd utaf sex åtta man
 Som fast hans hot och eder dock ej drager
 I betänksande att gripa'n ann.
 Nu boswen uti bojor slutet,
 En rättwis dom afbida lär.
 Utaf den lag, af honom bruten
 Som dygdens lön, men syndens gissel är.